

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA.

PERIODICH SATÍRICH, HUMORÍSTICH, IL-LUSTRAT Y LITERARI.
DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ESPANYA
y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.
NUMEROS ATRASSATS 4 CUARTOS.

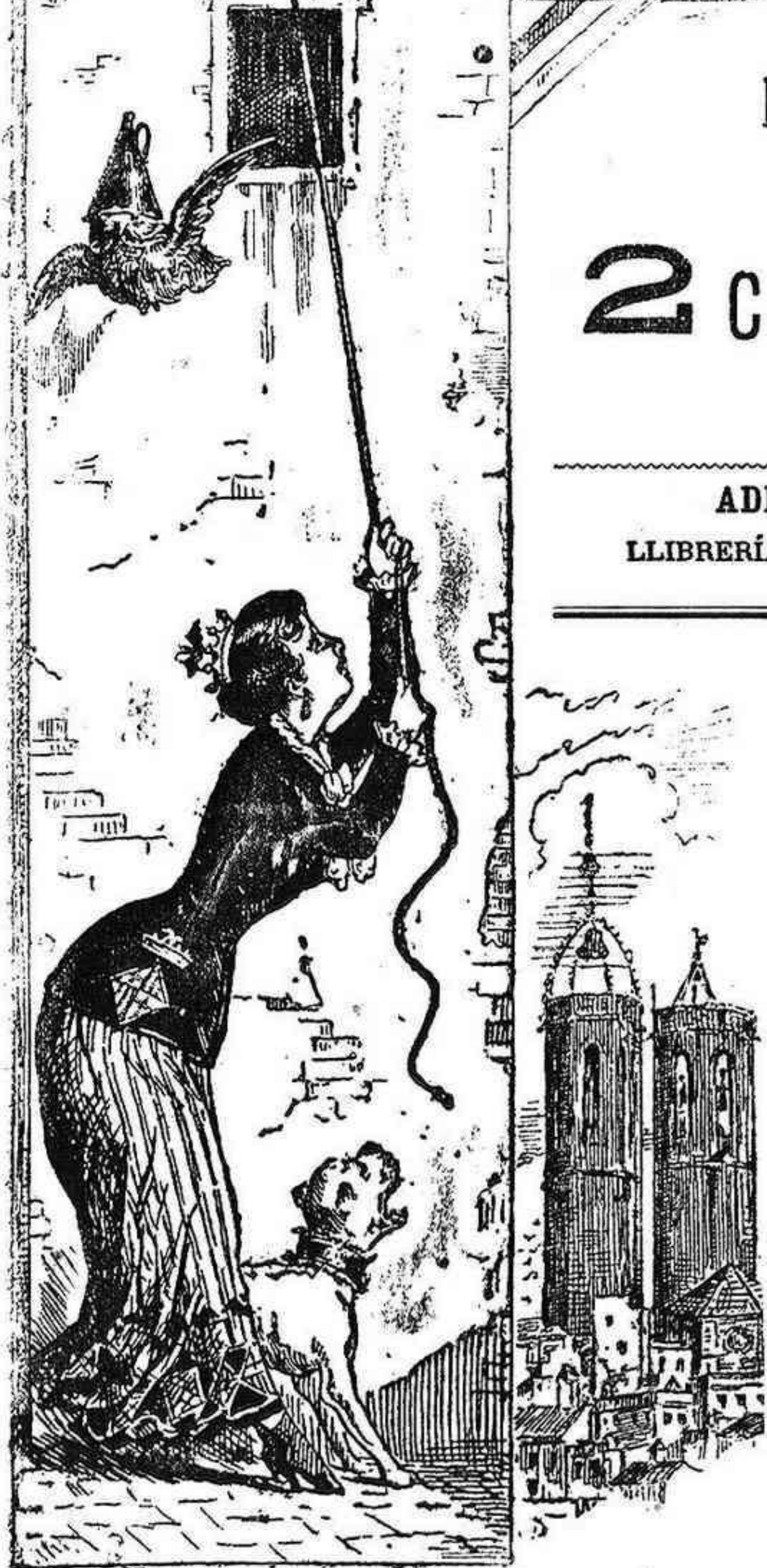
ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya 8 rals.
Cuba y Puerto-Rico, 16.—Estranger, 18.

AUCELLS DE CASA.

CÀRLOS G. VIDIELLA.

Tè tres cosas bonas: es jove, es catalá y toca 'l piano com los concertistas de cap d' ala.

Quan alentat y sostingut per alguns amichs que l' admiravan y 'l volian, vá anarse'n á Fransa y Alemania, alguns deyan:—¿Per ventura pot apéndrehi alguna cosa? ¿Que no veuhem que 'n sab tant!

Vá anarhi y vá tornar. Vá posarse al piano y vá excitar l' entusiasme general. Lo cambi d' ayres havia vigorisat aquellas facultats naturals que l' adornan. Tornava possehint una gran execució y un gran gust: dominava 'l piano.

* Desde llavors l' hém sentit algunas, pocas vegadas: sempre son pocas tractantse de un artista tant estimat com ell. En algun concert de beneficencia, en algun altre, per ajudar á un company d' art... y pare Va. de contar.

¿Qué ha fet durant tot aquest temps?
Los que 'l coneixen més intimament diuhen que ha estudiat.

¿Qué pot haver estudiat en Vidiella?
Diumenje ho sabré, perque diumenje dona [un concert.

Un concert-Vidiella es sempre un aconteixement; pero are, á més de un aconteixement es un fet qu' excita la curiositat dels seus admiradors.

Càrlos G. Vidiella.

Jo no vull ferli l' elogi: ho reservo per vostés. Váginlo a sentir y páguinlo ab la moneda que 's me-reixi. Jo no faré més que ferme eco de las impressions del públich de Barcelona.

A CA 'L APOTECARI.

Lo dia en que hi entrava en Quirse, hi havia sobre 'l taulell una dotzena de pastillas blancas.

Per si no ho sabian los diré qui era aquest tal Quirse.

Era un vehi del carrer de la Claveguera, que tenia trenta ralets de renda y no 's donava 'l mal-de-cap de treballar, ni volia corre 'l perill d' arriscarlos en negocis més ó ménos aventurats.

Los trenta ralets l' hi bastaven per pagar lo lloguer, per menjar y beure, per anar al teatro un cop cada mes, y per comprar laminaduras, perque han de saber qu' en Quirse tenia 'l vici de ser llaminer. Quan era criatura 'l vá contreure y no l' havia pogut deixar, ni al cap de quaranta anys.

Com deya, vá haver de anar á ca 'l apotecari perque tenia l' esposa malalta, y encare que no era cosa de cuidado 'l metje l' hi havia ordenat una medicina, y era del cas donarhi una xicra cada dos horas.

—¿Es dolsa? ¿Es de bon pendre? vá preguntar en Quirse.

—Psé: d' aquella manera, vá respondre 'l metje, no sabent qué dirli.

—¡Medicinas amargantas! refunfunyava en Quirse: cregui que son los diners que més me dolén. Es á dir, los diners que ván á ca 'l apotecari 'm dolén sempre; d' una friolera de res ne fan pagar un ull de la cara. Per xó vostés y ells, que deuen estar avinguts, extenen las receptas en llatí, perque 'ls tontos no las entenguem. De segur que si aquesta medicina val sis rals, á ca 'l adroguer no me 'n contan ni sis quartos.

—Donchs ja veurá, guardis de durla á ca 'l adroguer: ¿ho té entés? Després si 'ls remeys no fan efecte, todas las culpas son pèl metje.

—No s' enfadi, home, no s' enfadi, anirém á ca 'l apotecari... pero aixó no vol dir que 'ls diners que 'ls dono á guanyar son los que 'm dolén més... Al cap-de-vall ¿qué tenen á ca 'l apotecari? Quatre potingas, que todas plegadas no valen una pesseta.

Lo metje duya pressa y vá despedirse de 'n Quirse.

Lo llaminer entra, com los hi dit, á ca 'l apotecari, y avants de que l' hi despatxessin la recepta, vá preguntar quant valdria.

L' apotecari respon:—Vuit rals.

En Quirse estarrufa 'l nas y remoleja: l' apotecari se 'l mira ab cara de tres déus, y en Quirse, recordantse de las ordres del metje, diu:

—¡Qué hi farém!... Despátxila, despátxila.

Mentres l' apotecari comensava á pesar l' ampolla, posant perdigons á l' altre platet de las balansas, en Quirse no perdía de vista las dotze pastillas de sobre 'l taulell. Eran blancas com la llet, tenian cristalizaciones com lo sucre, rodonas, bèn fetas, en una paraula era l' únich medicament de la botiga que l' hi feya goig.

¡Quina manera de glatir, mentres lo farmacèutich anava fent las sévas barrejas!

Per últim aquest tingué de ficarse á la rebotiga á buscar un preparat.

En Quirse 's quedava sol: es á dir sol, enterament no: eran tretze, ell y las pastillas.

De seguit no ván ser més que dotze. Vá estirar la mà y vá cruspirse una d' aquellas pastillas. Era dolsa refrescant, perfumada ¡Oh! quina cosa més agradable!

En Quirse no vá pararse en brochs, y en un moment las dotze pastillas ván desapareixe.

L' apotecari vá tornar á sortir, y notant que 'l seu parroquiá, qu' estava rosegant, feya una suspensió, com la criatura qu' es sorpresa en flagrant delicté, vá mirar lo taulell, y al notar la falta de las pastillas, vá menjarse la partida.

Al cap de una mica quan la medicina quedava llesta y després que 'n Quirse l' havia pagada, deya l' apotecari:

—Escollí ¿qué ha tocat unas pastillas que hi havia aquí sobre?

En Quirse:

—Jo?... Fassa 'l favor de no ferme semblants pregun-tas ¿ho té entés?

—Home, hauria dit que las pastillas eran aquí sobre, quan jo hi entrat á la rebotiga.

—Y á mí que m' explica?

—Ja veurá, dispensi; lo meu desitj no era altre que 'l de evitar una desgracia. Precisament eran pastillas envenenadas per matar ratas, y si per equivocació algú se las menjés, ja hauria begut oli.

En Quirse tornantse groch com la cera, agafantli un tremolor, y cayent sobre una cadira:

—¡Ay!... ¡Ay!... ¡Ay!.

L' apotecari:

—¿Qué es aixó?... ¿Qué tés?

—¡Ay!... Corri... corri per mort de Déu... M' hi envenenat...

—¿Se haurá menjat las pastillas?

—Si senyor... cuyti... socórrim.

—¡Amigo, si que l' hém feta bona!... ¡Oh y una dosis tant carregada!... No sé pas com ho arreglarém!... En Quirse se sentia malament de debó, al escoltar aquellas paraulas.

—Pero no 'm deixi morir.... donguim un contra-veneno, exclamava ab véu llastimosa.

—Bueno, ja l' hi donaré; pero l' hi advertixo qu' es una sustancia molt cara.

—Costi lo que vulga.... cuyti.

—Ja veurá, com vosté hi vist que tenia la costum de fer lo preu avants, dech advertirli que se 'n farà tres duros.

—¡Corri, home, corri.... ¡oh quin torment!

Lo resultat d' aquella escena 's prevéu: un emé-tich, un gran vómit y tres duros fora de la butxaca.

—¿Vol dir que ja no hi ha perill? preguntava en Quirse després del tropell.

—Crech que no; no obstant si l' hi repetia 'l dolor de ventre torni, y porti tres duros més.

Lo llaminer se 'n vá anar á casa seva, corregut, im-presionat groch y ab un mal gust á la boca que l' hi donava basca.

—¡Ah! exclamava ab tristesa. Ja no hi volia anar. Un altre dia res d' apotecaris: me 'n vaig á ca 'l adroguer y diga lo que vulga 'l metje. Allá al ménos hi ha carmetlos, atmellas ensucradas y pega dolsa.

P. DEL O.

UN SANT SUPERNUMERARI.

(TRADUÏT del Charivari.)

Lo difunt Benet Labre no está gens content. Per l' avaricia dels seus devots, que may acaban de ferli 'ls quartos indispensables per la canonisació, lo pobre pollos no gosa en lo paradís de la consideració més mínima.

Menja á la cuina, escombra 'ls quartos, enllustra las botas y vuida las gibrelletas, en lloch d' estarse repapat, sense fer res, com los altres sants que tenen los papers en regla.

Concebeix grans simpatias per la senyoreta Maria Alacoque, y aquesta 'l tracta ab indiferencia y fins ab desprecí. Lo ménos que fa es burlárseli á las barbas de la ganseria dels suscriptors.

—¿Qué tal? ¿Cóm estém de fondos per la canoni-sació?

—Miri aquí, per are aném marxant: ja passém de vint mil frachs.

—¿De molt?

—De setantacinch céntims.

—¡Tira peixet! No cal pas que l' argenter vaja maassa depressa á fervos la corona.

—¡Ay Senyor! Es molt difícil reunir cent cinquanta mil frachs que 's necessitan per una canonisació.

—Anéu á trobar á Maria Egipcíaca; ella que no es gens escrupulosa potsé 'us obrirá crédito.

—¡Ah, que 'n es vosté de cruell! Cregui que la men-jansa que 'm consum, m' ofén ménos que 'l rigor de las sévas paraulas.

—¡Ex!... Las que vos dihéu fan olor de sofre y d' ungüent de soldat. Si fins mirantvos de lluny á un hom' l' hi vé frisansa.

Vivament afectat per la lentitut ab que 's cubreixen los gastos de la *postulació de la causa*, Benet dirigeix cartas y més cartas als periódichs ultramontans *Lo Mon y l' Univers*. Los redactors, avants de llegirlas, las remullan ab vinagre, y després las publican, sense resultat.

Per ménos de dos quartos lo pobre Benet Labre retiraria la seva candidatura, y aixó que quan era al mon vivia de demanar caritat; pero tant y tant s' exten la mà, que al últim cansa.

—Es fastidiós, diu dirigintse á Sant Fiacre: per més que estich fent tot lo que puch, per donar probas á la Fransa de la mèva protecció poderosa, lo cert es que 'ls devots fan lo sonso, com si l' un ho encomenés al altre.

—¿May dirias qué faria jo al teu lloch? Deixaria estar á la gent, y m' arreglaria jo mateix.

—Si no desitjo altra cosa; pero á veure ¿cóm ho faig?

—Amigo, bellúga't, barrina...

—Una idea, Fiacre estimat, dona'm una idea, y jo l' ho agrahiré per tota una eternitat.

—¿Una idea?... Ja ho dius, tú!... Una idea... una idea... una idea... (Lo sant barrina picantse 'l front ab la mà.) ¡Calla! Ja la tinch.

—¡Ay, gracias á Déu! Cuyta, digas y tréume de pena.

—Ja veurás: agafas los vint mil frachs reunits pèls teus suscriptors y plantas una botiga suntuosa.

—¿En un barri rich?

—Al revés, en un barri de drapaires, en lo barri més miserable que trobis.

—Miseria y luxo... com hi ha mon no t' entench.

—Omplas d' anuncis la quarta plana dels periódichs.

—Mira que 'ls drapaires arreplogan los papers; pero no 'ls llegeixen.

—No hi fa res: tú veurás com lo teu establiment entre mitj de tanta porqueria, cridarà l' atenció: tú veurás com tothom vindrá á contemplá 'l rétol, pintat per un realista distingit.

—¡Lo rétol! ¿Y que ha de representar aquest rétol?

—Un paràssit colossal descalabrat per un llamp que l' hi vé del Cel: al dessota una inscripció ab lletras d' or: *Al poll aniquilat*.

—¡Magnífich!

—No 't descuidis de la xicota encarregada del des-paig: buscas que siga rossa y grassona y la fas estar á la botiga rodejada de pots, perfumadors, manxas y altres objectes per l' istil.

—Es á dir: m' aconsellas que 'm planti de quin-quillaire.

—Res de quincalla: no has de vendre més que polvos insecticidas.

—¡Oh! magnífich! Ja tinch assegurat lo porvenir! Fiacre del meu cor, vina als meus brassos!

—Alto, mestre, no t' arrimis. Quedas dispensat [de darme la mà.

—¡Quina idea! ¡Oh quina idea! *Los polvos Labre, l' Insecticida Benet!*... ¡Arriba! Veniu á mi tots los ronyosos, tots los pollosos, tots los tipos plens de men-jansa de la cristiandat. Are si que la mèva canonisació es cosa feta. Per fi podré menjar á taula ab los amos, com lo primer sant que puga haverhi.—Y á proposít ¿no podria comensar per fer la probatura dels polvos insecticidas sobre mi mateix? ¡Quí sab! En fi, ja ho pensarém.

LLUIS LEROY.

¡JAMAY!

SONET.

Ja estich resolt á tot; aquesta vida la trobo insoportable y vull deixarla; allá hont sigui la mort, vaig á buscarla. Aquesta societat tan envilida que viu sols de l' engany y la mentida, no tinch ja més valor per contemplarla, ni foras suficients per admirarla com fan los seus esclaus que ab bella brida aquest mon-societat á gust los mena. Tinch temps encar; avants d' esclavisarme, avants de rossegá la vil cadena, mil voltas ans la mort, suicidarme. ¿Mes cóm? ¿De qué 'm valdré? ¡Oh forta pena! ¿De quin modo?... yo ho tinch: penso casarme.

RAMON COLL GORINA.

UN COP D' ULL ALS TEATROS.

Ha comensat á caure ja la fulla dels arbres; al ves-pre fresqueja y als teatros d' istiu qu' encare no s' han rendit hi assisteix lo públich ab l' abrích preparat. Lo Tivoli ja ha acabat; lo Retiro está si cau no cau; y per are no queda més que 'l Circo Equèstre, ahont si bé es veritat que 'l públich sent la fresca, en cambi 'ls artistas, saltant y fent exercicis violents, al cap de dos minuts ja suan. De manera que á dreta lley los artistas equèstres, acróbatas y gimnastas haurian de abonar un tant al públich, perque aquest ab la seva presencia 'ls dona ocasió de treure's lo fret de sobre.

La major part dels teatros d' istiu, que gandulejan tota la senmana, fan dos jornals al diumenje. L' Espanyol presenta encare l' *Urganda* y *Novedats*, ab la companyia d' en Tutau y la Mena ha comensat, com los altres anys, á fer felissos als aficionats al drama y al melodrama. L' últim diumenje ván donarse duas funcions: *Virginia ó la República de Roma*, á la tarde; y *Bien aventurados los que lloran*, al vespre: duas bonas entradas y molts aplausos.

L' empresa del Circo equèstre ha tractat de despedirse dignament del públich de Barcelona. L' espectacle *Lo Cendrillon*, en lo qual hi prenen part uns 120 noys, s' ha montat á tot gasto, en la part de decoracions, atrés y vestuari, á cárrech respectivament dels Sres. Carreras, Tarasoó y Veronelli. ¡Visca 'l rumbol!

... Dels teatros d' hivern, Romea ocupa la vanguar-dia: los dias de funció catalana *Lo cercol del foc* fá 'l gasto: los demés dias se posan las obras principals del repertori. En Brugada, empresari del Principal, es á Madrid á acabar de reunir una bona companyia dramática: al Circo comensará aviat una companyia de sarsuela; y del Liceo se 'n contan grans cosas, que nosaltres creyém veure realizadas. Ja han arribat los principals artistas; ja 'l gran mestre Sr. Faccio ha empunyat la batuta y dirigeix los ensaigs, y 'ls filar-mónichs esperan lo dia 22 de octubre, fetxa de la inauguració.

Mentres tant la Societat de concerts n' ha donat tres en lo teatro Principal, baix la reputada batuta del Sr. Dalmau. Moltes pessas ván ser executadas perfectament; altrás se ressentian de alguna falta d' en-

saigs. Entre las que han agradat més s' hi conta *Z. Arlesienne* de Bizet, inspirada en cants populars de la Provença que semblan cusins germans dels de Catalunya. Encare que la música siga una especie de llenguatge universal, lo cert es que també té 'ls seus idiomes y fins los seus dialectes.

Crech que no tinch necessitat de parlarlos del intrèpit Mr. Mayet, que cada diumenje s' eleva en globo. Diumenje passat vá ferho en companyia de un aficionat «echando un brindis por los aires, aixis ho deyan los anuncis, a la salud de Viva España». Lo globo vá anar á caure al mitj del Port. ¡Ay Senyor! Fins los aeronautas donan disgustos al pobre Sr. Garran!

En la Gran Via, prop del Passeig de Gracia, s' ha instalat lo *Pabelló imperial japonés*. Aquesta instalació mereix capítol apart.

Lo Pabelló per la banda de fora representa un temple japonés, decorat ab gust y riquesa y sobre tot ab molta propietat. Basta veure'l per tenir ganas d' entrarhi. Ala, donchs, prenguin entrada y segueixin.

Ja som al vestibul: una colecció d' objectes japonesos, tots notables per la seva originalitat y molts d' ells pèl gust artístich, forman un verdader museu, digne de atenció y d' estudi. Fixinse ab los maniquis, que portan trajes autèntichs: n' hi ha un de molt lleuger y molt llampant. La part lleugera es un drapet de tela que tapa las vergonyas; la part llampant es l' esquena, pintada de tots colors. Hi ha ademés guerrers cuberts ab l' armadura: alguns, per imposarse al enemich, van ab bigotis postissos de canem.

Armas, jeros, plats, capsetas, parassols, transparents, candeleros, idols y un sens fi d' objectes de molt valor donan interès á la colecció.

En las tres galerias, á més de una colecció de fotografias y de dibuixos y escriptura, hi ha set escenaris ab decoracions y figuras de tamanyo natural que representan vistas y escenas de la vida íntima del Japon. No las vull descriure per no privarlos de la sorpresa. En la primera—interior de una familia—hi ha un cego que está gratant á una nena molt maca ajeguda á terra. Creguin que val més ser cego al Japon que á Espanya: aquí 'ls cegos gratan una guitarra y gracias.

Las decoracions están pintadas admirablement: ¡bé pèls Srs. Urgellés y Moragas! Las figuras, vingudas expressament del Japon, son molt ben modeladas. Algunes se confonen ab lo natural.

—Una cosa hi trobo á faltar, deya un espectador: que no sigan japonesos de debò y que parlin.

—Tant se val, l' hi responia un company: ¡com que tampoch los entendriam!

Mereix un aplauso lo Sr. Maristany, qu' en los seus viatjes al Japon, ha sapigut reunir una colecció tant notable, y l' mereixen també 'ls dos citats artistas, Gracias á n' ells se pot anar al Japon, no més que arribantse á la Gran Via.

N. N. N.

EMPEDRATS.

Trayentme la pols de sobre á causa de haver caigut, mentres la gent deya—¡Pobre! Qui jemega ja ha rebut.

Vaig dar una ensopegada, vaig anar sis pasos lluny y 'm veig la mà ensangrentada y una pelada en lo puny.

Escena que no 's descriu, vaig quedarme sofocat, surt un billeteaire y diu:

—¡Que 'n vol un del empedrat?

A. SOLER V.

ESQUELLOTS.

Los honors de la present senmana tocan de dret al senyor Garran, l' inginyer director de las obras del Port de Barcelona.

A n' aquest senyor se l' hi deuen unas grans disputas ab l' empresa constructora del carril de Valls á Vilanova y una gran serracina ab la Junta d' obras del Port, ó sigan dos espectacles en una sola senmana.

En cambi las obras que l' hi están confiadas no s' acaban may.

Los inglesos diuen que *'l temps es or*.

Y l' director de las obras pensa lo mateix: per xó diu: *que durin tant com pugan*.

Jo ja ho veig, lo senyor Garran y l' senyor Gumá son incompatibles: lo Sr. Garran es la calma petrificada y en cambi l' Sr. Gumá es un belluguet que sense fer res no pot estarhi.

—Pero, D. Francisco, diu lo Sr. Garran: ¡quí l' hi fa ferilas cosas tant depressa! Ab ménos de dos anys nos planta un carril, ab un pont sobre l' Llobregat, tres kilòmetros de túnel y una piça d' obras difícils y cos-

tosas! ¡quí s' ho havia de pensar que anès tant precipitat!

—¡Que 's créu que tothom es com vosté, D. Maurici, que sembla l' Sr. Reparos? ¡Hont s'es vist 21 anys per fer un Port, y encare no tenintne prou, sortir are demanant una próroga de 16 anys més y un augment de 26 milions de pessetas!

—Bè, miris, ab mi no s' hi fiqui. Lo que jo l' hi dich es que vosté no passarà.

—¡Que no passaré? La locomotora passa per tot.

—Pues á veure, que passi per sobre d' aquesta real ordre.

—¡Una real ordre! Ja ho dich jo que vosté sempre 's lleva tart. ¿Vosté té una real ordre privantme 'l pas? Donchs jo 'n tinch un' altra deixant aquella sense efecte. Tinga!

D. Maurici pica de pèus: los treballadors del Port hi acuden en actitud amenassadora contra 'ls treballadors del carril. Aquestos se disposan á la defensa. Barcelona está á punt de presenciari una batalla.

Pero no tingan por: los treballadors del Port, acostumats á dormir baix l' entesa direcció del Sr. Garran, no farán més que anarse'n á jeure sota de una barca. Ni l' xiulet de la locomotora es capás de despertarlos.

Alguns individus de la Junta y l' Sr. Garran s' estan los cabells. Aquells tenen drets, facultats y prerogativas, y l' Sr. Garran té una idea molt especial sobre la Junta.

Los senyors de la Junta son las ovellas; lo Sr. Garran es lo pastor: ó més ben dit: los senyors de la Junta son conilletes de guix: ó millor encare, son diputats de la majoria; lo Sr. Garran es en Cánovas.

Un dia 'ls conilletes s' exaltan:—Bo, ho vol dir bobo, y alguns presentan un vot de censura contra l' Sr. Garran y 'ls altres formulan la dimissió.

D. Maurici no vol humillarse: Jo ho soch tot, vostès res. Y ja tenim que dintre de la Junta hi ha un tránquil com als molls de San Bertran los dias de levant. A alguns individus se 'ls rompen las amarras, com á alguns barcos pochos dias endarrera.

De modo que D. Maurici ni sab fer un port tranquil ni tenir una Junta sossegada.

No més que ab materias de treballar es quan no fá soroll: en las altras qüestions lo diable que l' aguanti.

Un simil: ¿En qué se sembla are com are l' Sr. Garran á las escolleras del Port de Barcelona?

—En que fá morros.

La principal desgracia que podia succehirli al senyor Garran, es que prengués la seva defensa *'l Diari de 'n Brusi*.

Causa defensada pèl Brusi, causa dolenta y causa perduda.

Nosaltres desitjem una cosa no més: que á la direcció del Port de Barcelona s' hi posi un director més actiu, més laboriós y ménos aficionat á armar quimeras.

Per aixó no creagn que vulga que l' Sr. Garran se quedi sense empleo, res d' aixó: aquí á Barcelona mateix trobará en qué ocuparse, ó en qué *no ocuparse*, que pèl cas es lo mateix.

Lo Sr. Mañé ó l' Sr. Cornet y Mas ó qualsevol de la redacció de 'n Brusi pot recomenarlo al cordoner del carrer de la Corribia y al Cabildo eclesiástich, perque l' hi encarreguin definitivament las obras de la Séu.

Novas peregrinacions á Montserrat.

Dias 15 y 16 del corrent hi anirán los poetas catalans: es á dir, los poetas de la crosta de baix; no 'ls poetas de la crosta de dalt.

Entre las ceremonias que s' anuncian hi figura la de pujar á Sant Geroni «cantándose allí una salve para implorar la bendicion de la Virgen sobre su predilecta Cataluña y demás pueblos del reino que hablan nuestro idioma».

Aixó vol dir que 'ls poetas no participarán d' aquesta benedicció, perque han publicat l' anunci en castellá, de modo que *no hablan nuestro idioma*.

Lo dia 17 hi anirán los neos de Mataró, Badalona, Tiana, Alella, Masnou, Teyá, Premiá de mar, etc., etc. D' aquesta pelegriació se 'n dirá pelegriació de la Costa.

No s' anuncia cap festeig.

Pero tampoch es necessari: son pelegriants de terregada. Mes ¡ay! quant ménos se pensa, un frare de Montserrat, se tira de cap al pou.

¡Qui sab, válgam Déu, si algun frare 'ls está reservant una sorpresa per aquest istil!

Al poble de Sant Adriá de Besós, lo primer tinent de alcalde vá ser mort de una perdigonada.

Un periódich local donava la noticia y deya: «El juzgado levantó el cadáver de San Adrian de Besós»

¡A quins temps hém arribat! Fins los sants tinguts fins are per *inmortals* poden morir de una perdigonada.

En varias iglesias de Barcelona hi vist un cartell ab lo següent titol:

«ESPAÑA EN AFRICA».

De prompte m' hi recordat de Dumas, autor d' aquella frase *«l' Africa comensa als Pirineus»*.

Pero no 's tractava de Dumas, sinó de recullir diners, vulgo limosnas, entre 'ls catòlichs per construir una iglesia á Oran.

Un capellá qu' enten molt lo negoci deya:—En aquella terra hi moren molts espanyols sense fer cap deixa, per falta d' iglesia. ¿No es una verdadera llástima que 's perdi aquella hisenda per falta de cultiu?

Ja s' havia arreglat la huelga de Sant Marti de Provensals.

Los fabricants havian convingut en que per compte de tocar la campana tocarian lo pito.

—Se 'ns en dona un pito, van dir los treballadors.

Pero are, per infraccions dels fabricants, s' ha tornat á reanudar la huelga.

Una cosa desitjo y es que s' arregli aviat y definitivament.

¿Cóm?

De una manera ó altra, sigan pitos, sigan flautas.

Histórich:

En una casa de joch un redactor de un periódich carli que la freqüenta, topa ab un capellá, que s' ha vestit d' home per anar á experimentar las sensacions de la ruleta.

—¡Mossen Fulano! y donchs que ha vingut á veure si guanya algunas missas?

—Si no callas, se dono una castanya.

Nota: Obra en nostre poder lo nom del capellá y l' nom del redactor.

En lo Circo Equestre.

Lo mulato Cook fá alguns exercicis eqüestres ab molta limpieza.

Al veure'l tant jove y que ho fá tant bè, diu un concurrent:

—¡Quin porvenir té aquest xicot!

—Mes negre, l' hi respon un que séu al seu costat.

Un baix d' opera está á punt de casarse.

Un enemich del matrimoni:

—Aquesta si qu' es la pitjor contracta que pots firmar en tota la tèva vida.

Resposta del baix:

—Al ménos aquesta es una contracta segura.

Manera de viure á Barcelona.

«A Barcelona es precis fé l' rich quant s' es pobre y l' pobre quant s' es rich.»

A ROSA.

SONET.

Si es cert que la més bona confitura se troba al pot petit, tú deus ser, Rosa, de las donas que hi vist la més hermosa, puig que tot es petit en ta figura.

Petita á fè en extrem n' es ta cintura, petita ta boca es y apart graciosa, petites tas dents son com no 's suposa, y n' es lo teu nasset de xica hetxura.

Petitas tas mans son com no 's pot creure, molt ricas de tos ulls las blancas ninas: y tan xichs los teus peus, que quan caminas de sola ton vestit, no 'ls deixas veure.

Tot es petit en tú, y hasta m' animas á dir que ho es ton cor, puig no m' estimas.

J. C. (PSEUDÓNIM).

QUÈNTOS.

—¿Ab qui 't vesteixes, Emilio? preguntava un jove á un altre, al veure que duya un traje molt elegant.

—Ab en Monrás, ab en Galve, ab en Sanchez, ab en Mas, ab en Lau, ab en...

—¿Y donchs quants sastres tens?

—Una dotzena ó una dotzena y mitja.

—¡Qu' estás borrango!

—Fuig, burro: d' aquesta manera reparteixo més bè 'ls deutes entre tots.

En un dinar d' etiqueta, á una senyora guapíssima l' hi toca seure entre-mitj de un jove que no fá més que mirarla y omplirla de atencions y un senyor de mitja edat molt sornut y molt fret.

D' en tant en tant la senyora 's gira del costat d' aquest, fins que al últim lo jove l' hi diu:

—¿Vol ferme un favor, senyora?

—Demani.

—No 's giri pas del costat d' aquell senyor tant fret

—¿Perqué?

—Perque podria costiparse.

—¡Senyoret, senyoret! ¡La senyora acaba de morir, are mateix! exclama tot assorat un criat, ficantse á la arcoba en que dorm lo seu amo.

—¿Cóm? ¿Qué dius? pregunta aquest desvetllantse.

—Que are mateix s' acaba de morir la senyora.

—¡Ay, Déu mèu! contesta l' amo girantse de l' altre costat. ¡Y quin dolor més gran tindrè demà quan me despertil!

Al mitj del hivern, un senyor véu á un noy, poch me nos que despullat, jugant al mitj del carrer com si ta cosa.

—Escolta, noy, l' hi diu, y no tens fret anant d'aquesta manera mitj despullat?

—¿Qué t'è fret á la cara vosté?

—A la cara 'l fret no se sent.

—Donchs ja veurá, fassas cárrech de que tot lo mèu cos es cara.

En una bullanga que hi hagué á Girona, fou prés lo cap de moti, home molt esbalotat y rich comerciant de bestia.

Lo governador l' enviá á buscar, y després de haverli tret las sévas del cap, aconsellantli que no 's fiqués més en política, perque no hi entenia gens ni mica, tot acompanyantlo á la porta l' hi vá dir rihent:

—«Creyéume, mestre; per tractar ab animals sou un gran diplomátich; pero per tractar ab diplomátichs sou un gran animal.»

Un home, al carrer dels Calderers, baixava una escaleta, y al arribar á la porta, 's posá á cridar desaforadament:

—¡Socorro, socorro!

Tot' hom acudi: l' arcalde de barri que venia endavant, los vehins y tots los que passavan.

L' arcalde l' hi preguntá:

—¿Qué hi ha, mestre, qué hi ha? ¿qué teniu? ¿perqué cridéu?

—¡Cál, res...—contestá l' home tranquilament, tot mirant per l' ull de la escala,—es que crido á la mèva dona perque 'm baixi la pacatilla y 'l llibret que m' ho he deixat á la butxaca de las altrás calsas.

TRENCA-CAPS.

XARADAS.

I.

Si es que 't trobas molt cansat no podrás hu dá un primera, y si encare no has dinat prou tindrás quarta ab tercera. Si á la vaquería vas trobarás tersa-segona, hu-dos en los forns veurás y dos-tres es nom de dona. Los caballs, matros y bens gustosos menjan total. ¿Y ab tans datos no la tens? ves noy, rumía com cal.

LL. MILLÀ.

II.

M' agrada pendre un total perque 'l trobo molt primera: dos es nota musical y també ho es la tercera.

UN TAPÉ Y F. DE R.

CONVERSA.

—Pau, vaig pendre una quimera ab lo germá de l' Ambrós!

—¿Del Ambrós? ¿Quin germá era?

—¿T' ho he dit y no ho sabs, talós?

Q. ROIG.

TRENCA-CAPS.

Xuclá, Ases, Bellafla, Ripoll, Sabateria, Amargós, Infern, Donzellas, Aglá, Obradors.

Colocar aquests noms en columna, de manera que la primera lletra dongui 'l nom de un carrer de Barcelona:

EX-BOLEA N.º 1.

MUDANSA.

Quatre total sense por m' han robat uns grans diamants y unas tot de plata y or á las voltas dels Encants.

AGÜLETA.

TERS DE SÍLABAS.

... ..
.. ..
.. ..

Omplir los pichs ab lletres que vertical y horisontalment digan: 1.ª ratlla: una ciutat de Catalunya; 2.ª un antich jefe romá; y 3.ª un rey israelita.

RAFAEL L.

TRENCA-CLOSCAS.

Carmona.

Ab las lletres que componen la precedent paraula, formar un títol.

RATA D' ESCRITORI.

GEROGLÍFICH.

VIT
I
VI
TI
I

J. PLANÁS.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NÚMERO.

- XARADA 1.ª—Ca-mi-la.
- IDEM 2.ª—Ca-fè.
- MUDANSA.—Vel.—Cel.—Mel.—Gel.—Pel.—Fel.
- ACENTÍGRAFO.—Sopa.—Sopa.
- CONVERSA.—Nicasia.
- LOGOGRIFO.—Cambrils.
- QUADRAT DE PARAULAS.—M A C A
A N I S
C I R I
A S I A

8. GEROGLÍFICH.—Com mes sabi es un home mes cavila.

Barcelona. Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.

ACTUALITATS.

QUESTIÓ CANINA.

—Ola, Moro.

—¿Qué tal Colom?

—Ja véus com s' han acabat aquellas angunias del carretó!

—No me 'm parlis Colom: si sabia ahont viu l' arcalde l' hi aniria á dar una serenata de grinyols.

NEGRAS Y BLANCAS.

Lo dia que arriba governador nou.

Alguns dias després de haver arribat.